

'Ελεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: 'Ο Μητροπολίτης 'Αττικής καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
'Αριθμός φύλλου 52 1 'Ιανουαρίου 2001

Κραυγές αγωνίας... άγρονες

Υπερφορτωμένη ή ψυχή μας από τό βάρος τής αγωνίας. Γεμάτη ή άκοή μας από τίς οίμωγές τών θυμάτων καί από τήν άνακύκλωση τών καταγγελιών. Πρίν καλά-καλά φέξει ή μέρα, τά μαζικά μέσα τής πληροφόρησής μας άνοίγουν τό βιβλίο τών θρήνων. Καί μᾶς μεταφέρουν τήν παγκόσμια άναστάτωση καί τήν παγκόσμια άγανάκτηση, γιά τήν επικίνδυνη υποβάθμιση τοῦ ἥθους καί τήν έκπτωση τοῦ ανθρώπου, τοῦ βασιλιά τής Δημιουργίας, στή χαοτική άτμόσφαιρα τοῦ ὑπόκο-
σμου.

Ραδιόφωνα, τηλεοράσεις, εφημερίδες, ὅλα τά μέσα, πού διαθέτει ή σύγχρονη ἐξελιγμένη τεχνολογία, άφηγοῦνται, μέ ὕφος δραματι-
κό καί μέ συνοδευτικό σχόλιο άποκαλυπτικό, τίς φαῦλες πράξεις, πού καταχωροῦνται στό ἡμερήσιο χρονικό τής προοδευμένης(!)
άνθρωπότητας.

Τά ἐγκλήματα, ή καταπιεστική αλυσίδα τοῦ πολιτισμοῦ μας. 'Η ἐκμετάλλευση, ὁ μόνιμος βραχνάς τών κοινωνιών μας. 'Η ἐγκα-
τάλειψη τών πεινασμένων, ή δόξα, ή, σωστότερα, ή άτιμία τής ἐποχῆς

μας. Ἡ διαπλοκή τῶν σκοτεινῶν συμφερόντων, ἡ καινούργια ἐφεύρεση. Ἡ παιδική πορνεία, τό γλέντι τῶν κροίσσων. Ἡ λαθροχειρία στά κοινά ταμεῖα, ἡ κατεστημένη συνήθεια. Ὅλα αὐτά παρελαύνουν καθημερινά μπροστά στά μάτια μας, διολισθαίνουν μέσα μας ἀπό τοὺς ἀνοικτούς πόρους τῶν ἀκοῶν μας καί μᾶς γεμίζουν μέ ἀγωνία.

Ωστόσο, ἡ ἀγωνία αὐτή παραμένει ἄγονη. Δέ δρομολογεῖ προσπάθεια ὑπέρβασης τῆς ἀθλιότητος, στήν ὁποία μᾶς παγίδεψε καί μᾶς ἐνταφίασε ἡ προπαγάνδα τῆς ἀθεΐας. Πρίν παραστρατήσουμε στό δρόμο τῆς διαφθορᾶς, πρίν ἀποδεχτοῦμε, ὡς τρόπο ζωῆς, τόν ἄκρατο ἀτομισμό, πρίν ἐγκληματήσουμε ἀπέναντι στοὺς συνανθρώπους μας καί πρίν ληστέψουμε καί πρίν ἐμπλέξουμε τόν ἑαυτό μας στό γαϊτανάκι τῆς αἰσχροῦς διαπλοκῆς, κἀναμε τό μεγάλο καί θανατηφόρο ἐγκλημα, σκοτώσαμε τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ μέσα στήν καρδιά μας. Ἀφανίσαμε κάθε στοιχεῖο, πού δηλώνει τήν παρουσία Του καί πού ἀνοίγει διάλογο μαζί Του. Μείναμε ὀρφανοί καί νεκροί. Ὡς «ἐλπίδα μή ἔχοντες καί ἄθεοι ἐν τῷ κόσμῳ» (Ἐφεσ. β' 12). Καί ἀπό κεῖ καί πέρα συνεχίστηκε ἡ πορεία τοῦ θανάτου. Ἡ ἀπογύμνωση τῆς ὑπαρξῆς μας ἀπό τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ διακίνηση στήν ἀγορά τῶν ἀνθρώπινων παθῶν. Ἡ εὐθυγράμμιση μέ τή διαλεκτική τῆς ἀσύδοτης ἐλευθερίας καί τῶν ἀνέλεγκτων ἀτομικῶν συμφερόντων. Ἡ συμμαχία καί ἡ συνοδοιπορία μέ ὅλες τίς δυνάμεις τοῦ ἐκφυλισμένου καί διεφθαρμένου κόσμου.

Η ποιότητα ζωῆς σήμερα εἶναι παράγωγο τοῦ ἀθεϊσμοῦ. Καί ὁ ἀθεϊσμός ἐπλάσε κακέκτυπα ἀνθρώπινων ὑπάρξεων, πού κινούνται στό σκοτάδι καί διακινοῦν συμφέροντα ὑποπτα καί καταστροφικά καί γιά κείνους, πού τά διακινοῦν καί γιά κείνους, πού γίνονται ἀποδέκτες τῆς ἀνομίας τους. Καί αὐτή ἡ προέλευση τῆς σημερινῆς διαφθορᾶς εἶναι ἐκείνη, πού καθιστᾷ τήν ἀγωνία ἄγονη. Γιατί, ἐνόσω ἡ ἀθεΐα βασιλεύει καί κινεῖ τοὺς παγκόσμιους μηχανισμούς, δέ βρίσκει τό θάρρος νά περάσει ἀπό τήν πύλη τῆς μετάνοιας καί νά ἐπιδιώξει τήν ἐπανόρθωση τῶν ζημιῶν, πού προξένησε στήν ἀνθρώπινη ψυχὴ καί στήν εὐρύθυμη λειτουργία τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Ὅσο ἡ ἀθεΐα διαφεντεύει, θά κλαῖμε καθημερινά γιά τά ἄτοπα καί γιά τά ἐγκλήματα, ἀλλά δέ θά βρίσκουμε μονοπάτι διαφυγῆς ἀπό τή χαώδη διαπλοκή τῶν συμφερόντων, τῆς πονηρίας καί τῶν ἀθλιότητων.

Τό προδομένο ἄγχος

Φαινόμενο παρηκμασμένης ἐκκλησιαστικῆς ἡγεμονίας. Ἀποκαλυπτικό τῆς διοικητικῆς ἀπορρύθμισης, τῆς δυσλειτουργίας τῶν θεσμῶν καί τῆς ἀπουσίας παραγωγικοῦ, πνευματικοῦ ἔργου. Καί ἐνδεικτικό τῆς ἀγωνίας καί τῆς δόλιας εὐρηματικότητος, πού διαπλέκονται στά ἀρχιεπισκοπικά παρασκήνια.

Κλειστό καί ἀδιαπέραστο τό κύκλωμα τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ περιβάλλοντος. Δέν ἀνοίγεται, γιατί δέν ἀντέχει στή διεύρυνση καί στή διερεύνηση. Οὔτε διανοεῖται τήν ἀνανέωση, οὔτε τολμάει νά ἐμπιστευτεῖ τίς σφραγίδες τοῦ ἡθους του καί τῶν ἱκανοτήτων του σέ ἀμερόληπτους χειριστές. Εὐάριθμοι κόλακες, οἱ ἄμεσοι συνεργάτες. Φίλοι παλιοί, δοκιμασμένοι στήν τεχνική τῆς ὑπόκρισης καί τῆς ὑποταγῆς, πού στρατολογήθηκαν ἀπό τόν προκαθήμενο Χριστόδουλο, γιά νά συγκροτήσουν τό τάγμα τῶν χειροκροτητῶν του καί νά κανοναρχήσουν στό δοξαστικό τοῦ αὐτάρεσκου αὐτοθαυμασμοῦ του. Ὅλοι αὐτοί φωτίζουν, μέ χρωματιστές ἀκτίνες, τό ἀρχιεπισκοπικό εἶδωλο.

Καί ἐξαργυρώνουν, μέ ποικιλότητες ἀντιπαροχές, τίς ταπεινές ἐκδουλεύσεις τους. Γυροφέρνουν, μέ ἐκδηλο τόν κομπασμό, στήν ἀγορά τῆς τηλεοπτικῆς δημοτικότητος. Καί πουλοῦν εἰδήσεις φτηνές καί ἐγκώμια ἀνούσια. Ὡστόσο, καθώς περπατοῦν μέ τεχνητή αὐτοπεποίθηση καί καθώς λειτουργοῦν μέ σκόπιμη παραχάραξη τῶν δρώμενων, προδίδουν-ὅπωςδῆποτε ἀδέλγητα-τό ἄγχος, πού διακατέχει τό κλειστό, ἀρχιεπισκοπικό κύκλωμα. Τό φόβο του, μήπως σημειωθεῖ κανένα κράχ τῶν τηλεοπτικῶν μετοχῶν καί ἐκπέσει τό εἶδωλο ἀπό τό ὑπερυψωμένο βάθρο του. Τήν ἀγωνία, μήπως ἡ ἀμερόληπτη πληροφοροφόρηση ἐκ μέρους τῶν εὐσυνειδητῶν δημοσιογράφων καί ἡ ἀκριβοδίκαιη κρίση ἐκ μέρους τῶν λαϊκῶν μαζῶν ἀπομυθοποιήσουν τό τεχνητό προφίλ τοῦ ἐκκοσμιευμένου σημερινοῦ ἡγέτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἑλληνικῆς πρωτεύουσας. Ἐνῶ οἱ κόλακες προσπαθοῦν νά προβάλουν ἀδιάσειστη τή δύναμη τῆς ἡγεμονίας, αὐτοπροδίδονται ἀνασφαλεῖς καί ἔντρομοι.

Οἱ κόλακες, οἱ διορισμένοι ὡς ἄμε-

σοι συνεργάτες του προκαθημένου Χριστοδούλου, αγωνίζονται, μέ την αλήθεια και μέ τό ψέμα, μέ την αποσιώπηση και μέ την υπερβολή, νά εξουδετερώσουν τά πολλαπλά αρνητικά στοιχεία τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς ἀλαζονίας καί νά ἐμφανίσουν στίς πλατειές μάζες τοῦ λαοῦ ἕνα ὀλοφώτεινο πορτραῖτο. Χρωματίζουν μέ ζωηρά χρώματα καί μέ ἐκφραστικές σκιάσεις, τό πρόσωπό του. "Ὅστε νά φτάσει ἐντυπωσιακό στούς ἀκροδέκτες τῶν μίντια. Καί νά ἐπιβληθεῖ στή συνείδηση τῆς μάζας. Νά κατακυρωθεῖ ὡς ὁ χαρισματικός καί προνομιακός παρεμβατικός παράγοντας στήν παγκόσμια θρησκευτική καί κοινωνική ἀνακατάταξη. Ἀλλά, μέ τήν υπερβολή τους (προσωπική τόλμη κολακείας ἢ ὑποταγή στήν «ἄνωθεν» προσταγή) πετυχαίνουν τό ἀντίθετο. Μασκαρεύουν τή φυσιογνωμία, πού πασχίζουν νά ἐξάρουν. Καί προκαλοῦν τό σκωπτικό σχόλιο στά πλήθη, πού θέλουν νά μαγέψουν.

Γιά τήν ἀρχιεπισκοπική καμαρίλα, γιά τή μικρή αὐτή ὁμάδα, πού ἔχει ἐπιλεγεῖ μέσα ἀπό τήν ὁμήγουρη τῶν θερμότερων χειροκροτητῶν, ὁ κ. Χριστόδουλος δέν εἶναι ὁ «ἄφελής», ὅπως τόν χαρακτήρισε ὁ Πειραιῶς Καλλίνικος. Δέν εἶναι ὁ κρίκος τῆς μετριότητος ἢ τῆς ἀπλῆς συντήρησης τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας πραγμάτων, ὅπως τόν βλέπουν οἱ πολλοί. Εἶναι ἡ ἐξαιρετική, ἡ προνο-

μιούχος, ἡ χαρισματική φυσιογνωμία. Πού ὑπερέχει κατὰ πολὺ ὅλων τῶν συνιεραρχῶν του. Καί ἐγγράφεται στή λίστα τῶν φωτεινῶν πνευμάτων, τῶν προορισμένων νά ἀπαθανατίσουν τά ὁράματά τους καί τίς παροχές τους καί νά ἀποθέσουν τή σφραγίδα τους στό καθολικό λογιστικό βιβλίο τῆς πανανθρώπινης ἱστορίας. Γι' αὐτούς, ὅ,τι προγραμματίζει καί ὅ,τι ἐνεργεῖ ὁ κ. Χριστόδουλος, ἀγκαλιάζει καί ἀνακαινίζει τή μικρή μας Ὁρθόδοξη Πατρίδα, ἀλλά καί τίς χώρες, πού ἐντάσσονται καί ἐνσωματώνονται στό πολιτιστικό status τῆς εὐρωπαϊκῆς ἡπείρου. "Ὅ,τι σκέφτεται, ἔχει μιά τέτοια σφαιρική διάσταση, πού σαλπίζει βηματισμό γιά ὀλόκληρη τήν οἰκουμένη. Γι' αὐτό οἱ στοχασμοί του καί τά ἔργα του, ὀλόκληρη ἡ κλίμακα τῶν πρωτοβουλιῶν του, πρέπει νά βγαίνει καθημερινά πρὸς τά ἔξω. Νά μεταφέρεται στούς πάγκους τῆς δημοσιότητος. Γιά νά θαυμάζεται. Καί γιά νά παρακινεῖ σέ ὁμαδοποίηση τῶν ὁπαδῶν.

Τό ἄγχος τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς καμαρίλας γιά προβολή τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ «ἡγεμόνα» ἐκφεύγει τήν αὐτοσυγκράτηση καί τόν ἔλεγχο. Καί διαχέεται προκλητιῶ καί ἀπροκάλυπτο. Τό κλασικό κανάλι, ἀπό τό ὁποῖο περνάει τό ἐμπόρευμα τῶν φτιαχτῶν εἰδήσεων καί διοχετεύεται στή δημόσια χρήση, στήν ἐξονυχιστική κριτική καί στήν ἀναπόφευκτη χλεύη, εἶναι τά μίντια. Οἱ

ἀρχιεπισκοπικοί κόλακες χαλκεύουν ἀπανωτούς ἄθλους καί τούς περνούν στίς φωτισμένες ὁθόνες. Δέν ἔχουν αὐτοέλεγχο. Δέν αὐτοπεριορίζονται στούς θεμελιακούς καί γενικά παραδεκτούς κανόνες τῆς σύγχρονης θεοποιημένης ἐπιστήμης τῶν δημόσιων σχέσεων. Ἀγχωμένοι ἤ καί καθοδηγημένοι (αὐτό ἀποτελεῖ ἐρωτηματικό), ἔχουν υἱοθετήσει τό νόμο τῆς σκοπιμότητας καί τήν τακτική τῆς ὑπερβολῆς. Κινοῦν ἀκατάπαυστα τό θυμιατήριο καί καίνε ἀφειδώλευτα τόν λιβανωτό. Ἐχουν ἀγνοήσει καί ἔχουν περιφρονήσει τόν χρυσό κανόνα τῶν ἀρχαίων προγόνων μας, τό «μηδέν ἄγαν». Καί ἐπιδίδονται στούς ἀτέρμονες ἐπαίνους καί στή δραματοποίηση τῶν φαντασιώσεων. Στήν ἀδέξια πλοκή φωτοστεφάνων, γιά τήν κεφαλή τοῦ «καθημένου» στόν πλαστό, εἰδωλικό θρόνον τῆς ἔπαρσης, τοῦ προκαθημένου Χριστόδουλου. Ὅτι εἶναι ὑπέρμετρο, ὅτι αὐτοπροδίδεται ὡς ἀλαζονικό, ὅτι εἰσάγεται στήν ἀγορά τῆς δημοσιότητας καί τῆς δημοτικότητας μέ τή ἐτικέτα τοῦ γνήσιου, ἐνῶ εἶναι κίβδηλο, τό ἐπεξεργάζονται καί τό πλασάρουν μέ τήν προοπτική καί τή φρούδη ἐλπίδα, ὅτι θά ἐντυπωσιάσει τά πλήθη καί θά προκαλέσει παραλήρημα ἐπιδοκιμασιῶν καί χειροκροτημάτων.

Κλασσικό παράδειγμα ὁ δημοσιογράφος, πού ἀπό τήν πρώτη μέρα τῆς ἀνάδειξης τοῦ κ. Χριστόδουλου

σέ Ἀρχιεπίσκοπο, ἐγκαταστάθηκε στά ἐνδιαιτήματα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καί μουνουβράρει ἀποκλειστικά καί προνομιακά τή διακίνηση τῶν πληροφοριῶν πρὸς τά μίντια. Ἄν κανεῖς ἀναδιψήσει τά ρεπορτάζ, πού διοχετεύει ὁ κύριος αὐτός στήν ἐργοδότρια ἐφημερίδα του καί γενικά στόν ἐντυπο καί στόν ἠλεκτρονικό ἐνημερωτικό μηχανισμό, καί ἂν ρίξει μιά προσεκτική ματιά στά σχόλια, μέ τά ὁποῖα χρωματίζει τήν εἰδησεογραφία του, θά διακρίνει τό πάθος του, ἤ τήν εὐθυγράμμισή του πρὸς τήν ἐντολή, νά ἀναδείξει σέ προσωπικότητα παγκόσμιας ἐμβέλειας τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο.

Ὅταν ἀναγγέλθηκε ἡ ἀρχιεπισκοπική ἐκλογή καί ὁ κ. Χριστόδουλος ἀνέβηκε ὑπερήφανα τά σκαλοπάτια τοῦ πρώτου θρόνου τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας, ὁ φίλος του καί ὑποτακτικός του δημοσιογράφος μέθησε. Ἡ εὐτυχία του ἦταν τόσο μεγάλη, πού θόλωσε τό λογισμό του καί τήν πέννα του. Καί ὁ ὑπηρέτης τῆς δημόσιας πληροφόρησης, πού ἔχει δώσει ὄρκο ἀμεροληψίας, ἄρχισε νά τρικλίζει ἀνάμεσα στήν ὑπερβολή καί στή φαιδρότητα.

Λίγες μέρες μετά τήν ἐνθρόνιση, ὅταν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ἀνακοίνωσε τήν πρόθεσή του νά ἐπισκεφθεῖ τήν κεντρική ἐνορία τοῦ Δήμου Ταύρου, ὁ κόλακας δημοσιογράφος ἔσπευσε νά φωτογραφίσει μιά πολυθρόνα καί νά τήν ἐμφανίσει στήν ἐφημερίδα του μέ τή

λεζάντα «ή καρέκλα, στην οποία θά καθήσει ο Μακαριώτατος». Φαιδρή ή φωτογράφιση της κενής καρέκλας και φαιδρότερη ή λεζάντα. Άλλά έτσι εκφράστηκε ή άρχιεπισκοπική καμαρίλα και έτσι δημοσιοποίησε τή μέθη της άνείπωτης εύτυχίας της.

Και άπό τότε ίσαμε σήμερα, ό έξαρτημένος κάλαμος του δημοσιογράφου, πού έχει έμφυτευτεί στό κεντρικό σύστημα παραγωγής και προβολής είδήσεων, εύτελίζει τήν άρχιεπισκοπική προσωπικότητα μέ τήν πλοκή μύθων και μέ τή διοχέτευση πρός τά μέσα μαζικής ένημέρωσης άπίθανων έκδοχών και έφαρμογών της άρχιεπισκοπικής δραστηριότητας.

Ό Άρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος έπισκέφθηκε τήν Κωνσταντινούπολη. Και ό δημοσιογράφος έγραψε, ότι, μέ μόνη τήν παρουσία του και τήν εύστροφία του, άλλαξε τό άρνητικό κλίμα και επέβαλε στόν Πατριάρχη Βαρθολομαίο και στά μέλη της Πατριαρχικής Συνόδου τίς δικές του άπόψεις!!

Ό κ. Χριστόδουλος πήρε μέρος στή μείζονα Σύνοδο, πού πραγματοποιήθηκε στή Σόφια, γιά τήν επίλυση του περίπλοκου βουλγαρικού προβλήματος. Και ό κολλητός του δημοσιογράφος ίσχυρίστηκε, ότι άναδείχτηκε ό κύριος μοχλός στήν έπιχείρηση προσέγγισης των άντιμαχομένων μερίδων και θεραπείας του σχίσματος.

Ό Έλληνας Άρχιεπίσκοπος έ-

στειλε έπιστολή στόν Μιλόσεβιτς. Και ό δημοσιογράφος της καμαρίλας πληροφόρησε τό κοινό, ότι ό κ. Χριστόδουλος, μέ μόνη τήν έπιστολή του και τό βάρος της ύπογραφής του, κατάφερε νά πείσει τόν Σέρβο ήγέτη νά άπελευθερώσει τούς Άμερικανούς στρατιώτες, πού τούς κρατούσε αιχμάλωτους.

Μακρύς ό κατάλογος των φαιδρών δημοσιογραφικών έπικαλύψεων της άρχιεπισκοπικής άδράνειας και των δημοσιογραφικών ένέσεων γιά τήν τόνωση της άρχιεπισκοπικής δημοτικότητας. Ποιά πρώτη και ποιά δεύτερη νά έπισημάνει ό δικός μας άσθενικός κάλαμος!

Άλλ' άς πούμε δυό λόγια γιά μία άπό τίς τελευταίες προσπάθειες δραματουργίας. Γιά τήν είδησεογραφία, τή στημένη άπό τόν κόλακα δημοσιογράφο, πού κάλυψε τήν έπίσκεψη του κ. Χριστοδούλου στήν άγία Γη, στό ίστορικό Πατριαρχείο των Ίεροσολύμων. Στήν περίπτωση αύτή ή ύπερβολή ξεπερνάει και τά όρια της πρόκλησης, καθώς στοιχειοθετήθηκε, γιά νά άνυψώσει τόν Άρχιεπίσκοπο και νά τόν άντιπαραβάλλει στήν άλαζονεία της κοσμικής έξουσίας, πού έννοεί νά ταπεινώνει και νά έξουθενώνει τό «ήγетικό» προφίλ του.

Στό ένθετο του «Έλευθέρου Τύπου» της Κυριακής 27 Αύγούστου 2000, ό εύφυής(!) ύποστηρικτής του άρχιεπισκοπικού γοήτρου καταχωρεί μακρό άρθρο, πού ύπερβαίνει τήν έκταση της μιάς σελίδας, γιά

νά σχολιάσει, ἐκκλησιαστικά καί πολιτικά, τό ταξίδι τοῦ κ. Χριστοδούλου στό Ἱεροσόλυμα. Ὁ τίτλος βαρύγδουπος καί μέ μεγάλα γράμματα: «*Ἱερουσαλήμ: Παρέμβαση Χριστόδουλου στίς ἐξελίξεις*». Ὁ ἀναγνώστης, περίεργος, ἀρχίζει νά τρέχει στίς γραμμές τοῦ μακροῦ κειμένου, ψάχνοντας νά ἀνακαλύψει τίς εὐεργετικές παρεμβάσεις τοῦ Ἑλληνα προκαθημένου στό ἡφαίστειο τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. Καί φτάνει στήν τελευταία γραμμή, στήν τελευταία λέξη, χωρίς νά συναντήσει τό σχετικό ρεπορτάζ, πού, ὅπως ἀναγγέλλεται ἀπό τόν ἐντυπωσιακό τίτλο, στοχεύει στήν πληροφόρηση τῶν ἀναγνωστῶν γιά τίς παρεμβάσεις καί τίς σωστικές πρωτοβουλίες τοῦ Ἀρχιεπισκόπου στήν καμένη ἀγία Γῆ. Ὁ δημοσιογράφος ὑποβάλλει μέ τόν τίτλο του στόν ἀναγνώστη τήν ἐντύπωση, ὅτι ὁ κ. Χριστόδουλος, μέ τήν παρουσία του καί μέ τίς παρεμβάσεις του ἔφερε τή γαλήνη στόν ματωμένο τόπο. Ἀλλά, στή συνέχεια, δέν ἔχει τίποτα νά σημειώσει ὡς ἀποτελεσματική συμβολή. Καί περιορίζεται στό νά ἀραδιάσει τό ἱστορικό τῆς μεγάλης Μεσανατολικῆς κρίσης καί τῶν ἐπιπτώσεων, πού ἔχει ἡ κρίση αὐτή στό Ἱερά Προσκυνηματά τῶν Ἀγίων Τόπων, χωρίς κἄν νά ἀναφερθεῖ, οὔτε καί γιά μιὰ φορά, στό ὄνομα τοῦ κ. Χριστοδούλου.

Σκόπιμη παραβίαση δημοσιογραφικοῦ καθήκοντος, πού θεσμοθετεῖ τό χρέος ἔντιμης καί ἀμερόληπτης

ἐνημέρωσης τοῦ λαοῦ, ἀποτόλμησε ὁ ὑπόλογος δημοσιογράφος τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς αὐλῆς καί στήν περίπτωση τῆς μεταφορᾶς τοῦ Τιμίου Ξύλου στήν Ἀθήνα. Πρίν ἀπό τή μεταφορά τοῦ ἀτίμητου θησαυροῦ, ἔγραψε, πῶς ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Διόδωρος, θέλοντας νά ἐνισχύσει τόν κ. Χριστόδουλο στήν ἐκστρατεία συλλογῆς ὑπογραφῶν, ἀποφάσισε νά στείλει τό Τίμιο Ξύλο στήν ἐλληνική πρωτεύουσα. Ὅταν, ὁμως ἀποκαλύφθηκε ἡ βέβηλη σκοπιμότητα καί δημιουργήθηκε θόρυβος, ὁ δημοσιογράφος δέ δίστασε νά ἀναιρέσει καί τόν ἑαυτό του καί τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο καί τόν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων. Ἀπέσυρε τήν ἀρχική δήλωσή του καί προσπάθησε νά αἰτιολογήσει διαφορετικά τήν ἀποστολή τοῦ ἱεροῦ κειμηλίου.

Στό ἔνθετο τοῦ «*Ἐλευθέρου Τύπου*» τῆς Κυριακῆς 10 Σεπτεμβρίου, ἔγραψε: «Σημαντική ἐνέργεια, ἐνισχυτική τοῦ εἰρηνικοῦ ἀγῶνα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἐκ μέρους τοῦ Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων ἀπόφαση νά ἀποστείλει στήν Ἀθήνα τό τεμάχιο τοῦ Τιμίου Ξύλου, πού εἶναι τό πολυτιμότερο ἱερό κειμήλιο τό ὁποῖο φυλάσσεται στό σκευοφυλάκιο τοῦ πανίερου ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως καί τό ὁποῖο θά ἐκτεθεῖ σέ λαϊκό προσκύνημα ἴσως καί τήν προσεχῆ ἐβδομάδα, μέ τήν ἑναρξη τῆς διαδικασίας συλλογῆς τῶν ὑπογραφῶν τήν ἡμέρα τοῦ Σταυροῦ».

“Υστερα από τέσσερες μόνο μέρες, όταν η κοινή γνώμη αναστατώθηκε με την έμπνευση του Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου νά χρησιμοποιήσει τό Τίμιο Ξύλο ως κράχτη, γιά τη συλλογή τῶν ὑπογραφῶν, ὁ δημοσιογράφος τῆς καμαρίλας ἄλλαξε ρότα καί ἔγραψε στό φύλλο τῆς ἐφημερίδας «*Ελεύθερος Τύπος*» τῆς 14ης Σεπτεμβρίου 2000: «*Στήν Ἀθήνα ἀποφάσισε τό Πατριαρχεῖο τῶν Ἱεροσολύμων νά μεταφέρει τό τεμάχιο τοῦ Τιμίου Ξύλου “πρός παρηγορία καί ἐνίσχυση τῶν πιστῶν καί γιά κανένα ἄλλο λόγο”*, εἶπε στόν «*Ε.Τ.*» ὁ ἔξαρχος τοῦ Παναγίου Τάφου καί μᾶς ἐνημέρωσε ὅτι δέν ὑπάρχει κανένας συνδυασμός μέ τήν ἔναρξη τῆς συλλογῆς ὑπογραφῶν ἀπό τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, πού συμπίπτει νά ἀρχίζει τήν ἐπομένη τῆς ἐπίσημης ὑποδοχῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ».

“Ετσι λειτουργεῖ τό κύκλωμα τῶν κολάκων, πού περιφέρονται στούς διαδρόμους τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καί, ὑποτίθεται, ὅτι χτίζουν τό προφίλ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Δυό καυτά ἐρωτήματα:

1. Τό πρῶτο: Αὐτά τά δέχεται ὁ Χριστόδουλος ἢ τά μεθοδεύει; Τά παρακολουθεῖ, ἀπλῶς, παθητικά, δίχως νά παρεμβαίνει στίς ἀτυχεῖς, καί, πολλές φορές, κακόγουστες μεθοδεύσεις τῶν ἀνθρώπων τοῦ περιβάλλοντός του; Ἡ, εἶναι καί αὐτός μέλος τῆς ὁμάδας καί, μάλιστα, ἡγετικό, πού ὀργανώνει τήν παρα-

πλανητική δημοσιογραφική ἐπιδρομή στίς συνειδήσεις τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, μέ τό σκοπό νά ἐπιβάλλει τόν ἄκρατο ἡγεμονισμό του;

2. Καί τό δεύτερο ἐρώτημα: Δέ βρίσκεται κάποιος, ἀπό αὐτούς, πού μπαινοβγαίνουν στήν Ἀρχιεπισκοπή, νά τοῦ πεί, ὅτι μέ ὅλα αὐτά γελοιοποιεῖται καί ὁ θεσμός τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καί τό δικό του πρόσωπο; Δέν ὑπάρχει ἐκεῖ μέσα οὔτε ἕνας, πού νά τόν ἀγαπάει εἰλικρινά καί νά θέλει νά τόν σώσει ἀπό τό δημοσιογραφικό διασυρμό;

Εἶναι διαπιστωμένη πραγματικότητα, ὅτι τά δημόσια πρόσωπα περιβάλλονται ἀπό ἰδιοτελεῖς παράγοντες καί παραγοντίσκους, πού προσφέρουν φτηνές ἐκδουλεύσεις καί ἀποκτοῦν, ὡς ἀντάλλαγμα, τό δικαίωμα νά πλησιάζουν καί νά ἀρμέγουν τά γεμάτα ταμεῖα. Ἀλλά κάποτε βρίσκονται καί κάποιοι τίμιοι καί εἰλικρινεῖς, γνήσιοι φίλοι τῶν ἰσχυρῶν, πού ἀποτολμοῦν, ἀκόμα καί μέ κίνδυνο νά χάσουν τή θηλή τοῦ ἀρμέγματος, νά ἐπισημάνουν τοὺς κινδύνους καί νά κάνουν τό πᾶν γιά νά σώσουν τό φίλο ἀπό τήν αὐτοπαράδοση στά πιράνχας τῶν κολάκων.

Αὐτό, φαίνεται, δέν μπορεῖ νά γίνει στήν Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν. Ὁ κ. Χριστόδουλος δέ διαθέτει πνευματικά ἀντισώματα.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΠΡΟΣΦΑΤΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ ΤΟΥ Σ.τ.Ε

Η περιοδική μας έκδοση θα επανέλθει σήμερα σ' ένα σοβαρό θέμα, μέ τό όποιο καί στό παρελθόν έχει άσχοληθει καί τό όποιο άναφέρεται στή συμπαράσταση τών έγκαλούμενων κληρικών μέ λαϊκό συνήγορο (δικηγόρο) ένώπιον τών Έκκλησιαστικών Δικαστηρίων. Έντονο έρεθισμός γιά νά επανέλθουμε στό θέμα αυτό είχαμε από μία πολύ πρόσφατη άπόφαση του Συμβουλίου της Έπικρατείας, τήν 2153/2000, ή όποία μάλιστα έλήφθη από τήν Όλομέλεια του Δικαστηρίου καί μέ τήν όποία κρίθηκε άμετάκλητα ότι ή συμπαράσταση τών έγκαλούμενων πολιτών μέ δικηγόρο ως συνήγορο στά Πειθαρχικά Συμβούλια «έν γένει», έφόσον αυτό ζητείται, είναι ύποχρεωτική, έστω καί άν αυτό δέν προβλέπεται ή άκόμα ρητώς αποκλείεται από τήν ειδική νομοθεσία.

Παραθέτουμε αύτούσιο τό σχετικό άπόσπασμα από τό σκεπτικό της πολύ ένδιαφέρουσας αύτης άπόφασης της Όλομέλειας του Άνώτατου Άκυρωτικού Δικαστηρίου:

«... Κατά τήν έννοια της πιό πάνω διατάξεως της παρ. 2 του άρθρου 20 του Συντάγματος, έρμηνευομένης σέ συνδυασμό μέ τήν παρ. 1 του ίδιου άρθρου καί μέ τό άρθρο 6 παρ. 3 της Εύρωπαϊκής Σύμβασης γιά τήν προάσπιση τών δικαιωμάτων του ανθρώπου καί τών θεμελιωδών έλευθεριών πού κυρώθηκε μέ τό Ν.Δ. 53/74 (Α΄ 256), τό δικαίωμα της προηγούμενης άκρόασης του ένδιαφερομένου κατά τήν πειθαρχική διαδικασία περιλαμβάνει καί τήν εύχέρεια του έγκαλουμένου νά ζητήσει

τήν κατά τή διαδικασία ένώπιον τών πειθαρχικών έν γένει συμβουλίων συμπαράσταση του πληρεξουσίου δικηγόρου του. Στίς περιπτώσεις, συνεπώς, αυτές, εάν ό έγκαλούμενος ζητήσει τήν ένώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου συμπαράσταση του πληρεξουσίου του δικηγόρου, ή Διοίκηση όφείλει, σύμφωνα μέ τήν έννοια της πιό πάνω συνταγματικής διατάξεως, νά ίκανοποιήσει τό αίτημά του αυτό, έστω καί άν ή ειδική έκάστοτε νομοθεσία δέν προβλέπει τήν τήρηση του ουσιώδους αυτού τύπου ή ρητά τήν αποκλείσει...».

Έξ άλλου, όπως είναι γνωστό καί από προηγούμενα δημοσιεύματά μας καί άάλι θα τό επαναλάβουμε, ή Έκκλησία της Ελλάδος είναι (καί θέλησε ή ίδια νά είναι) Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου, σύμφωνα μέ τή σαφή καί ρητή διάταξη της παραγρ. 4 του άρθρου 1 του Καταστατικού της Χάρτου. Τά συλλογικά της όργανα καί όταν άκόμη αυτά ενεργούν ως κυρωτικά όργανα (Έκκλησιαστικά Δικαστήρια), δέν είναι φορείς δικαστικής έξουσίας, αλλά διοικητικά όργανα καί οι κυρωτικές τους άποφάσεις είναι άπλές διοικητικές (πειθαρχικές) πράξεις καί όχι δικαστικές άποφάσεις. Όταν μάλιστα τά Έκκλησιαστικά Δικαστήρια επιβάλλουν ποινές πού έπηρεάζουν προεχόντως τήν ύπηρεσιακή θέση τών Αρχιερέων ή άλλων κληρικών, οι πράξεις αυτές άποτελούν καί έκτελεστές διοικητικές πράξεις, οι όποιες ύπάγονται εύθέως στόν άκυρωτικό έλεγχο του Συμβουλίου της Επικρατείας. Οι τελευταίες αυτές νομολογια-

κές απόψεις αποτελούν πάγια θέση του 'Ανώτατου 'Ακυρωτικού Δικαστηρίου της χώρας (Σ.τ.Ε.), ή όποια επικυρώθηκε και με απόφαση της 'Ολομέλειάς του (825/1988), με την όποια έγινε δεκτό ότι τά 'Εκκλησιαστικά Δικαστήρια αποτελούν Συλλογικά (Διοικητικά) 'Όργανα και συνεπώς όλες οι προηγούμενες απόψεις, ότι δηλαδή τά Ε.Δ. αποτελούν «Ειδικά Ποινικά Δικαστήρια» ή ότι εκδίδουν «οίονει δικαστικές αποφάσεις» ή «πράξεις μή εκτελεστές», δέν συνάδουν πλέον προς τή διαμορφωθείσα τά τελευταία χρόνια νομολογία του 'Ανώτατου Δικαστηρίου (βλ. και νεότερη άπ/ση Σ.τ.Ε. 2928/1996).

Μέ βάση αυτά ό κοινός νομοθέτης θέσπισε ειδική διάταξη στό άρθρο 11 του νόμου 1700/1987, με την όποια κληρικοί κάθε βαθμού, κατηγορούμενοι ενώπιον οίουδήποτε 'Εκκλησιαστικού Δικαστηρίου, έχουν τή δυνατότητα νά παρίστανται μέ λαϊκό συνήγορο, δηλαδή μέ δικηγόρο. 'Η διάταξη αυτή είναι ήδη σέ ισχύ και δέν έχει καταργηθεί. Αυτά είναι τά κρατούντα σήμερα συνταγματικά, νομοθετικά και νομολογιακά δεδομένα, όπως τά τελευταία διευκρινίστηκαν πλήρως και μέ την παραπάνω απόφαση της 'Ολομέλειας του Σ.τ.Ε., ώστε νά μήν καταλείπεται πλέον καμμία άμφιβολία.

Τό θέμα όμως αυτό, της παραστάσεως δηλαδή λαϊκού συνηγόρου (δικηγόρου) στά 'Εκκλησιαστικά Δικαστήρια, άπασχόλησε και τή Σύνοδο της 'Ιεραρχίας πρό έτους περίπου και συγκεκριμένα τον 'Οκτώβριο του 1999. Εισηγητής για τό θέμα αυτό είχε ορισθεί ό Μητροπολίτης 'Αλεξανδρουπόλεως 'Ανθίμος, γνωστός από τίς πληθωρικές εμφανίσεις του τελευταία στά τηλεοπτικά δίκτυα δικην «έκκλησιαστικού εκπροσώπου» για τό γνωστό θέμα των ταυτοτήτων, ό όποιος, δημοκρατικώ τώ τρόπω, άλλοτε υπεραμύνεται του «διαλόγου» ως του μοναδικού μέσου επίλυσεως των διαφορών (λέτε ότι αυτό ισχύ-

ει μόνο έναντι των τρίτων και όχι στον έσωτερικό έκκλησιαστικό χώρο) και άλλοτε κόπτεται για την τήρηση της συνταγματικής και νομικού τάξεως. 'Ο έν λόγω Μητροπολίτης εισηγήθηκε στη Σύνοδο την κατάργηση της παραπάνω διατάξεως του άρθρου 11 του Ν. 1700/1987 που επιτρέπει τή συμπάρασταση των έγκαλούμενων κληρικών μέ λαϊκό συνήγορο ενώπιον των 'Εκκλησιαστικών Δικαστηρίων. Και κατέληγε ή εισήγηση μέ τούτη την έντυπωσιακή πρόταση. 'Αν ή Πολιτεία άρνηθεί την κατάργηση της ύφισταμένης σήμερα διατάξεως, τότε στην περίπτωση αυτή προτείνεται ή 'Εκκλησία νά έξακολουθήσει νά άρνεϊται τή συμμετοχή του λαϊκού συνηγόρου, έστω και άν τό Σ.τ.Ε., μετά από προσφυγή, θά αναπέμπει τίς υποθέσεις προς έπανεκδίκαση. 'Η 'Ιεραρχία αποδέχθηκε, προφανώς μέ όμοφωνία, την εισήγηση αυτή.

'Ετσι, λοιπόν έχουν σήμερα τά πράγματα. 'Από τό ένα μέρος τό άνώτατο πολιτειακό δικαστήριο (Σ.τ.Ε.) έρχεται μέ την πρόσφατη απόφαση, και μάλιστα της 'Ολομέλειάς του, και διασφαλίζει πλήρως τά θεμελιώδη δικαιώματα των έγκαλούμενων πολιτών ενώπιον των Πειθαρχικών Συμβουλίων μέ όλες τίς συνταγματικές και νόμιμες έγγυήσεις και από τό άλλο μέρος ή έκκλησιαστική διοίκηση σπεύδει, παρά τίς έπιταγές του Συντάγματος και των νόμων, νά περιορίσει τό δικαίωμα υπεράσπισης των έγκαλούμενων κληρικών. Και διερωτάται κανείς. Φοβάται ή διοικούσα 'Εκκλησία την παράσταση του λαϊκού συνηγόρου ή μήπως δέν έπιθυμεί την άποτελεσματικότερη διάγνωση της άληθείας, που έγγυάται ή παρουσία έμπειρων νομικών συνηγόρων ή τέλος θέλει τον έγκαλούμενο κληρικό νά σύρεται άνυπεράσπistos στά 'Εκκλησιαστικά Δικαστήρια μέ πενιχρές ή και άνύπαρκτες έγγυήσεις για μία δίκαιη και άνεπηρέαστη δίκη;

'Ο 'Ιερός Σύνδεσμος Κληρικών 'Ελλάδος

Ο πειρασμός της «Ρώμης».

Ο Πάπας Παῦλος Ἰωάννης ὁ Β΄ ἔχει ὀργώσει ὅλο τὸν κόσμο ὡς ἀρχηγὸς κράτους καὶ θρησκευτικὸς ἡγέτης. Λίγες εἶναι οἱ χώρες τίς ὁποῖες δέν ἔχει ἐπισκεφθεῖ. Μιά ἀπ' αὐτές εἶναι καὶ ἡ χώρα μας. Ἐπιθυμεῖ, φαίνεται, πρὶν πεθάνει (εἶναι ἤδη γέρον καὶ καταβεβλημένος), νὰ τὴν ἐπισκεφθεῖ. Ἐχει, λοιπόν, ζητήσει νὰ ἔλθει στὴν Ἑλλάδα τὴν προσεχὴ ἄνοιξη. Λέγεται ὅτι ὁ χαλκέντερος, πολωνικῆς καταγωγῆς Πάπας εἶχε θέσει ὡς σκοπὸ τῆς ζωῆς του νὰ συνδέσει τὸ ὄνομά του μέ μιὰ κάποια σημαντικὴ πράξη ἐνώσεως μέ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησίαν, χωρὶς, βέβαια, νὰ ἀποστεῖ στοῦ ἐλάχιστο ἀπὸ τίς ἀρχές τοῦ παπισμοῦ. Ἠλπίζε νὰ ἐξασφαλίσει, ἔτσι, τὴ σιωπηλὴ ἀνοχή Τῆς στὶς ἀξιώσεις τοῦ Βατικανοῦ ὅτι ὁ Ρωμαῖος Ποντίφικας εἶναι ἡ ἀλλάθητη κεφαλὴ τῆς Χριστιανοσύνης. Τὰ πράγματα δέν ἤλθαν ὅπως τὰ ἤθελε. Ἀρκεῖται, λοιπόν, στοῦ νὰ ἐπισκέπτεται τίς Ὁρθόδοξες χώρες. Ἡ εἰρωνεία εἶναι ὅτι οἱ σχεδιασμοὶ τοῦ Πάπα σκόνταψαν ὅχι τόσο στοῦ θεολογικοῦ ἐπίπεδο, ὅσο στὶς διαμάχες τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, καθ' ἕνα τῶν ὁποίων διεκδικεῖ ὑπεροχικὴ θέση γιὰ τὸν

ἑαυτοῦ τοῦ ἐναντι τῶν ἄλλων. Αὐτὸ στάθηκε ἐμπόδιο νὰ συναντηθοῦν καὶ νὰ χαράξουν κοινὴ γραμμὴ σ' ἕνα τόσο σοβαρὸ θέμα, ὅπως εἶναι οἱ σχέσεις μέτ' Βατικανό.

Πολλὰ ἱστορικὰ δεδομένα πείθουν ὅτι τὸ παπικὸ πρότυπο ὑφέρει ἀπατηλὰ καὶ ξελογιάζει τίς Ὁρθόδοξες ἐκκλησιαστικές διοικήσεις. Ὁ πειρασμός γιὰ τὴν ἐγκαθίδρυση μιᾶς «Ρώμης» μέ Ὁρθόδοξο προσωπεῖο σέ κάθε χώρα ἢ καὶ παγκοσμίως εἶναι μέγας. Ὁ προκαθήμενος τῆς πρωτόθρονης Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, γιὰ παράδειγμα, ἀκολουθεῖ κατὰ γράμμα τὴν τακτικὴ τοῦ Πάπα. Ταξιδεύει συνεχῶς σ' ὅλο τὸν κόσμο, ὅχι φυσικὰ ὡς ἱεραπόστολος, ὡς «πάντων περίφημα» (Α' Κορ. δ' 13), ἀλλ' ὡς διεθνὴς προσωπικότητα μέ πριγκηπτικές τιμές. Ἐρχεται σέ ἐπαφὴ μέ κυβερνητικούς καὶ ἄλλους ἡγετικούς παράγοντες τῶν κρατῶν, ὡς ἄριστος διπλωμάτης. Σκοπὸς του εἶναι νὰ διασφαλίσαι ἀμφισβητούμενα «προνόμια τοῦ θρόνου». Στὴν πραγματικότητά, νὰ ἐμπεδώσει τὴ θέση του ὡς κυρίαρχου ἡγέτη τῆς ἀνά τὸν κόσμον Ὁρθοδοξίας. Φυσικὰ οἱ ἄλλοι προκαθήμενοι δέν εἶναι δυνατόν νὰ ἀποδεχθοῦν μιὰ

ἃς λάβει σοβαρῶς ὑπόψη του τὴν τελευταία πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἀπόφαση τῆς Ὀλομέλειας τοῦ Σ.τ.Ε. καὶ ἃς στηρίξει στοῦ σκεπτικὸ αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως τὸ δίκαιο αἷτημα τῶν κληρικῶν μας γιὰ τὴ διασφάλιση τοῦ θεμελιώδους δικαιώματος τῆς πλήρους καὶ ἀποτελεσματικῆς υπεράσπισής τους, ὅταν αὐτοὶ

ἐγκαλοῦνται ἐνώπιον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων, τὰ ὁποῖα ἢ πάγια νομολογία τοῦ Σ.τ.Ε. ταυτίζει ἀπόλυτα, κατὰ τὴ νομικὴ τους ὑπόστασι καὶ μέ βάση τίς καταστατικές ἐκκλησιαστικές διατάξεις, μέ τὰ λοιπὰ συλλογικά κυρωτικά ὅργανα τῆς Διοικήσεως.

Γ. Ι.

ήγεμονία τόσο ξένη προς την 'Ορθοδοξία, άσχετως άν άνάλογη ήγεμονία διεκδικούν και οι ίδιοι για τόν έαυτό τους έναντι τών συνεπισκόπων τους στίς τοπικές τους 'Εκκλησίες. 'Η 'Ορθόδοξη πλευρά δέν έπαψε νά διακυβεύει τή γνησιότητα του κηρύγματος της προκειμένου νά περιβληθεϊ έξουσίες Βατικάνειες. Πώς νά έξηγήσει κανείς μέ βάση τήν 'Αποστολική παράδοση τό γεγονός ότι πολύ νωρίς υίοθετήθηκε και από τήν έκκλησιαστική «διπλωματία» ό προσδιορισμός «Νέα Ρώμη» για τήν Κωνσταντινούπολη; Και γιατί έπρεπε νά χαρακτηρισθεϊ ή Μόσχα «Τρίτη Ρώμη» από κύκλους της σλαβικής 'Ορθοδοξίας; Και πώς στίς μέρες μας κάνει δειλά τήν εμφάνισή του ό όρος «Τέταρτη Ρώμη» από 'Αμερικανούς 'Ορθόδοξους, προκειμένου για τήν Ούάσιγκτον, τήν έδρα του Κογκρέσου της σύγχρονης ύπερδυνάμεως και του 'Αμερικανού πλανητάρχη; Τό τελευταίο άς μή φανεί παραδοξολόγημα. 'Ολοι οι 'Ορθόδοξοι Προκαθημένοι και όχι μόνο, σεμνύνονται άν, έπισκεπτόμενοι τίς ΗΠΑ, έξασφαλίσουν συνάντηση μέ τόν ισχυρό ένοικο του Λευκού Οίκου.

'Η έξουσία είναι μεγάλος πειρασμός. Θέλει νά ύποτάξει λαούς και άτομα. Άλλοτριώνει συνειδήσεις ήγετών και λαών. Τό περιεχόμενο του εύαγγελικού κηρύγματος και τό 'Ορθόδοξο ήθος παραμερίζονται. 'Ως άπόλυτο κέντρο αναφοράς για τήν σωτηρία του ανθρώπου προβάλλεται ό φορέας της έκκλησιαστικής έξουσίας, μιās έξουσίας κατά κανόνα άνεξέλεγκτης και, όχι σπάνια, ύποπτης για συναλλαγές και διαπλοκές μέ τίς δυνάμεις και τή διαφθορά του κόσμου. 'Ο σαρκωμένος Θεός Λόγος παραγκωνίζεται από τό «μεγάλο ιεροεξεταστή». 'Η παρουσία του 'Εσφαγμένου 'Αρνίου στην 'Εκκλησία θεωρείται περιττή και μάλλον ένοχλητική. 'Η 'Εκκλησία του Χριστού από

Χριστοκεντρική κινδυνεύει νά γίνει «έξουσιοκεντρική».

'Από πολλούς σύγχρονους 'Ορθόδοξους Χριστιανούς, σ' όλα τά μήκη και πλάτη του κόσμου, εκφράζεται μιá άγωνιώδης νοσταλγία για τήν 'Αποστολική περίοδο της 'Εκκλησίας. 'Ο Διάκονος της 'Αντιοχείανης 'Ορθοδόξου 'Αρχιεπισκοπής της 'Αμερικής π. Robert Scott γράφει: «'Ο Χριστιανισμός ήταν μιá θρησκεία-πρόκληση για τή ρωμαϊκή κοινωνία, τήν άφάνταστα σκληρή, μιλιταριστική και άδικη. 'Ηταν μιá κοινωνία χτισμένη πάνω στην καταπίεση τών πολλών προς χάριν τών όλίγων προνομιούχων. 'Ο άποστολικός Χριστιανισμός παρουσίαζε καταφανή άποστροφή προς τίτλους και προνόμια. 'Ο Κύριός μας 'Ιησούς ήταν έλευθερωτής και πρόμαχος της δικαιοσύνης. 'Η μαρτυρία και ό θάνατός Του έγιναν τά μέσα διά τών όποιων οι συνθήκες, πού ρυθμίζουν τίς κοινωνίες, έξυψώθηκαν... 'Η ήγεσία τών 'Αποστόλων άντανακλούσε τή ζωή Του, μιá ζωή άπλότητας, όπου τά καλά λόγια στηρίζονταν πάνω σέ πράξεις αὐτοθυσίας. 'Η ήγεσία τών 'Αποστόλων έδινε λόγο και ήταν υπεύθυνη ενώπιον του Θεού και του λαού Του. 'Η ήγεσία τών 'Αποστόλων ήταν ένας τρόπος ζωής γεμάτος αὐταπάρνηση, ένα δόσιμο του καλύτερου κομματιού του 'Εγώ για τούς άλλους, εύεργεσία προς όλες τίς μελλοντικές γενεές. 'Ο λόγος, για τόν όποϊον οι πρώτοι ήγέτες (της 'Εκκλησίας) ονομάστηκαν ποιμένες, είναι τό ότι συμμορφώθηκαν μέ τούς λόγους του 'Αρχιποίμενος, του Κυρίου μας 'Ιησού, «ποίμαινε τά πρόβάτά μου». 'Ο τρόπος διοικήσεως της 'Αποστολικής 'Εκκλησίας διαμορφώθηκε πάνω σ' αὐτό τό λειτουργικό πρότυπο. 'Υπήρχε ίσοτιμία και έγγύτητα μεταξύ όλων τών πρώτων Χριστιανών, ένας δημοκρατικός τόνος και ίσες ευκαιρίες νά συμμετάσχουν όλοι

στήν αποστολή της 'Εκκλησίας. Κάθε πρόσωπο στην 'Αποστολική 'Εκκλησία έπαιρνε τή θέση, πού τοῦ ἔρμοζε, μέ βάση ὄχι τόν πλοῦτο ἢ τό βαθμό του, ἀλλά τά πνευματικά δῶρα, πού εἶχε δεχθεῖ, καί τήν ικανότητά του νά τά μεταδίδει στούς ἄλλους» (Internet, «Orthodox News, Spirituality, 9-11-2000).

Οἱ καιροί ἔχουν, βέβαια, ἀλλάξει. Τό νά ἀντιγράψουμε μορφές ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως τῆς πρώτης 'Εκκλησίας εἶναι οὐτοπικό. Ἐχουμε, ὅμως, θησαυρισμένη τήν ἐμπειρία τόσων ἀγίων, πού μπορούμε νά μιμηθοῦμε. Εἶναι γνωστοί οἱ μαρτυρικοί ἁγῶνες ἀγίων Πατέρων καί 'Ομολογητῶν γιά νά περισωθεῖ μέχρι σήμερα ὅ,τι ἀτίμητο ἔχει περισωθεῖ μέσα στήν 'Ορθόδοξη 'Εκκλησία. Ἐδρασαν κατά κανόνα ὡς μονάδες ἢ μικρές μειοψηφίες ἐναντίον συνασπισμένων κοσμικῶν καί ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν καί πέθαναν μαρτυρικά, ἀδικαίωτοι στόν καιρό τους. Ὅμως αὐτοί τελικά συγ-

κρότησαν τήν 'Εκκλησία. Οἱ ἄλλοι, οἱ πολλοί καί ἰσχυροί, καταγράφηκαν στούς διῶκτες Της, ἀκόμα καί ἂν στόν καιρό τους ἀπόλαυσαν τήν αἴγλη τοῦ χαρισματοῦχου ποιμένα ἢ τή δόξα τοῦ χαρισματικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡγέτη. Στήν πραγματικότητα βρίσκονται ἐκτός 'Εκκλησίας.

Τό ζητούμενο εἶναι νά παραμερίσουμε τήν πολιτική καί τή διπλωματία καί, γυρίζοντας πίσω, νά βιώσουμε, ποιμένες καί λαός, τήν «παιδική» εἰλικρίνεια καί γνησιότητα τῶν Χριστιανῶν τῶν 'Αποστολικῶν χρόνων. Μέσα στό κλίμα τῶν ζοφερῶν ἐμπειριῶν μας ἀπό τά διαδραματιζόμενα στίς 'Ορθόδοξες 'Εκκλησίες τῶν καιρῶν μας ἡ προειδοποίηση τοῦ Κυρίου εἶναι στό ἔπακρον ἐπίκαιρη: «'Αμήν λέγω ὑμῖν, ἐάν μή στραφῇτε καί γένησθε ὡς τά παιδιά, οὐ μή εἰσέλθῃτε εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. ιη' 3).

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

Παπα-Γιάννη

Εἶδες;...Εἶδες;... 'Ο Χριστόδουλος ἔφερε τή δημοκρατία στήν 'Εκκλησία καί τώρα πασχίζει νά τή φέρει καί στήν πολιτεία!! Μονάχα, ταλαίπωρε, φυλάξου. Μήν ἀνοίξεις τό στόμα σου καί διατυπώσεις ἄποψη γιά τά ἐκκλησιαστικά, γιατί χάθηκες.

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

Χρυσοστομικές επίσημάνσεις

Κατάστιχο παραβάσεων (B)

Μέ νωπές στή μνήμη μας τίς καταγγελίες του ιεροῦ Χρυσοστόμου γιά τήν πληθώρα τῶν δικονομικῶν παραβάσεων κατά τίς Συνόδους, πού συγκροτήθηκαν μόνο καί μόνο γιά τήν ἐξόντωσή του, ἄς διερευνήσουμε τό σύγχρονο ἐκκλησιαστικό πρόβλημα. Ἡ καταγραφή τῆς μαύρης λίστας ὅλων τῶν κανονικῶν παρεκκλίσεων, πού συνέβησαν στή διάρκεια τῶν 27 ἐτῶν, μπορεῖ νά γεμίσει τόμους. Στά πλαίσια ἐνός σύντομου ἄρθρου, ἐλάχιστα, μόνο, εἶναι δυνατό νά καταγραφοῦν. Ἄς ξετυλίξουμε λοιπόν, μέ συντομία, τό κουβάρι τῶν δικονομικῶν παρεκκλίσεων.

α) Περιττό νά ἐπανεέλθουμε (ἀσχοληθῆκαμε παλαιότερα) στό μεῖζον θέμα τῆς καταδίκης τῶν 12 χωρίς δίκη, μέ βάση τίς συντακτικές πράξεις τῆς δικτατορίας. Τότε, δέν σημειώθηκαν, ἀπλῶς, δικονομικές παραβάσεις, ἀλλά ὑπῆρξε παντελής ἀπουσία δικονομίας.

β) Ἀπό τότε ἴσαμε σήμερα, ὑπῆρξαν καί κάποιες περιπτώσεις, πού στήθηκαν ἐκκλησιαστικά δικαστήρια. Ἐγιναν κάποιες προσπάθειες (ὑποπτες) νά τηρηθεῖ κάποιος τύπος κανονικότητας τῆς ὅλης διαδικασίας. Ποιός ἦταν ὁ ἀπώτερος σκοπός; Ὁ ἐκφοβισμός καί ἡ φήμωση ὅσων ἀπό τοὺς 12 ἀσχοῦσαν μιά ἐντονη κριτική σ' ὅσα ἀπαράδεκτα, ἄδικο καί ἀντικανονικά συνέβησαν καί στή γενικότερη ἐκκλησιαστική στάση τοῦ τότε προκαθημένου καί τῆς ομάδας τῶν ὑποστηρικτῶν του. Καί ποιός ἄλλος; Ἡ ἀποτροπή τῆς ἀποκαταστάσεως (ὅσων τελικά ἐπέζησαν) στίς ἔδρες τους, ὅταν μέ τίς ἀποφάσεις τοῦ Σ.π.Ε. ἀπέχτησαν τό νόμιμο δικαίωμα. Μέ ἄλλα λόγια σ' αὐτές

ὅλες τίς περιπτώσεις τό θέμα δέν ἐπικεντρωνόταν σέ κάποια σκηνοθετημένη παρεκτροπή Ἱεράρχη, τήν ὁποία τό ἐκκλησιαστικό δικαστήριο ἔπρεπε νά κρίνει. Ἡ παρεκτροπή, ὅμως, γινόταν ἀπό κείνους, πού θρονιαζόνταν στίς ἔδρες τῶν δικαστῶν. Γιατί εἶχαν, ἐκ τῶν προτέρων, ἀποφασισμένη τήν καταδίκη τῶν θυμάτων τους. Ἐπρεπε, μέ κάθε θυσία, μέ τήν ἐπιβολή πλασματικῶν ποινῶν, νά παραμείνουν στό περιθώριο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς οἱ ἀνεπιθύμητοι Μητροπολίτες. Ἐπειδὴ λοιπόν καί οἱ προθέσεις ἦταν δεδομένες, καί οἱ δικαστικές ἀποφάσεις ἤδη ἐξ ἀρχῆς «εἰλημμένες», φυσικό ἦταν νά ὑπάρξει σωρεία δικονομικῶν παραβάσεων.

γ) Πῶς μποροῦμε νά μὴ θεωρήσουμε σάν μονόπλευρη, μεροληπτική καί ἐμπαθὴ κρίση τήν πρωτοβάθμια δικαστικὴ ἀπόφαση τῆς καθάρσεως τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντίνου, ὅταν τό δευτεροβάθμιο δικαστήριο μέ πρόεδρο τόν Ἀρχιεπίσκοπο Σερραφείμ τόν ἀπάλλαξε καί ἀνάγκασε καί τόν ἴδιο τόν Ἀρχιεπίσκοπο νά ψηφίσει, μέ ἔντονο ἐκνευρισμό, «ἀθῶος»;

δ) Πῶς νά μὴ θεωρήσουμε ὡς «παράνομο συνέδριο» τό πρωτοβάθμιο δικαστήριο, πού ἐπιχείρησε νά καταδικάσει (μέ δέκα χρόνια ἀργία) τόν ἅγιο ἐπίσκοπο Λαρίσης, ἀφοῦ τά ὅσα ξετυλίχθηκαν ἐκεῖ μέσα παραβίασαν, ὅχι μόνο τίς ἀρχές τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικονομίας, ἀλλά καί τῆς κοσμικῆς, μέ ἀποτέλεσμα 8 ἀπό τοὺς 12 δικαστές νά βρεθοῦν κατηγορούμενοι στά ποινικά Δικαστήρια; Αὐτὴ ἡ δίκη προχώρησε χωρὶς καμμιὰ προδικασία (ἀνακρίσεις). Παρουσιάσθηκε ἕνας κολοβός ἀνακριτικός φάκελλος, μέ μοναδικό χαρτί τήν αὐθαίρετη καί μονόπλευρη ἔκθεση τοῦ ἀνακριτῆ ἀρχιερέα. Χωρὶς νά ὑπάρχει οὔτε μιά κατάθεση μάρτυρα ὑπερασπίσεως. Καί, πολὺ περισσότερο, χωρὶς ἀπολογία τοῦ κατηγορούμενου ἁγίου ἀρχιερέα. Στὴ συνέχεια, παρὰ τίς ἐνστάσεις ἐξαίρεσεως φανερώων ἐχθρῶν τοῦ κα-

τηγορούμενου, οι υποποτι για μεροληψία και δολιότητα παρέμειναν στίς έδρες των δικαστών. Και άρχισαν νά δικάζουν. Χωρίς τήν παρουσία συνηγόρου. Και χωρίς νά μπορεί ό υπόδικος νά άκούσει τίς κατηγορίες (έξ αίτίας ιώσεως). Μέ δήλωση του προέδρου του Δικαστηρίου, πού προκάλεσε σόκ, ότι δέν ήταν άπαραίτητο νά άκούσει όσα θά λέγονταν εις βάρος του. Όλα αυτά άνάγκασαν τό σεμνό Μητροπολίτη Λαρίσης Θεολόγο, νά καταγγείλει τή μεροληψία του δικαστηρίου, πού επιχείρησε νά κρίνει και νά τόν καταδικάσει «έκ μιᾶς μοίρας» και μέ συνοπτικές διαδικασίες.

Τό πόσο μεμπτά ήταν τά όσα ξετυλίχθηκαν σ'αυτή τή δίκη τό απέδειξε και ή άτολμία του Συνοδικού σχήματος νά έκδικάσει, ίσαμε σήμερα, τήν έφεση του Μητροπολίτη, πού τήν κατέθεσε άμέσως μετά τήν έκδοση της πρωτοδικου άποφάσεως. Σέ μιᾶ τέτοια έκδίκηση ή άθώωση θά ήταν πανηγυρική.

ε) Άφόρητες και κατά παράβαση όλων των δικονομικών κανόνων και οι διώξεις κατά των 3 Μητροπολιτών, μετά τίς άποφάσεις του Σ.π.Ε., πού τούς δικαίωναν. Στην περίπτωση μάλιστα του Άττικής Νικοδήμου ζητήθηκαν έξηγήσεις και πριν έξαντληθεί ή όρισμένη προθεσμία, σέ νέα συνεδρίαση της Συνόδου, όρίσθηκε άνακριτής και δόθηκε έντολή νά επεκτείνει τίς άνακρίσεις του και στους τρεις έμπερίστατους Μητροπολίτες. Όστερα, όμως, από τρεις άναβολές της άνακριτικής διαδικασίας, άποκαλύφθηκε (όταν πήραν τά πρακτικά της Δ.Ι.Σ. στά χέρια τους) τό πρωτάκουστο και έξωφρενικό, ότι ύπέρ της παραπομπής είχαν ψηφίσει λιγότεροι από τούς μισούς Συνοδικούς. Και, επομένως, ή παραπομπή είχε γίνει από τή μειοψηφία. Δίωξη δηλαδή από τό σώμα(Δ.Ι.Σ.) χωρίς τήν έγκριση του ίδιου του σώματος. Άρα δίωξη μέ πλαστογραφία.

στ) Άφήσαμε τελευταίο και τό περιβόητο «έπιτίμιο της άκοινωνησίας». Και ή διατύπω-

ση προβληματίζει. Άλλο είναι έπιτίμιο και άλλο ποινή. Σάν έπιτίμιο έπινοήθηκε για έκφοβισμό («καθαιρεταίοι και άπογυμνωταίοι κάθε ιερατικής τιμής»). Σάν ποινή, τευτώθηκε και χρησιμοποιήθηκε, για νά άνατραπούν οι άποφάσεις του Σ.π.Ε. (δεύτερη έκπτωση λόγω έκκλησιαστικής ποινής, άγνωστης στους κανόνες και τό έκκλησιαστικό δίκαιο). Και αυτό, τελικά, έντελώς άντικανονικά και έντελώς παράνομα, έγινε.

Θλιβερές είναι οι διαπιστώσεις σέ σχέση μέ τή διαδικασία της έπιβολής του έπιτιμίου. Δέν κοινοποιήθηκε κατηγορητήριο πρός τούς 3. Δέν υπήρξε προδικασία(άνακρίσεις). Δέν κλήθηκαν σέ δικαστήριο έκκλησιαστικό. Δέν γνώριζαν κ'έν ότι εκείνη τήν ήμέρα δικάζονταν. Άλλά και τό σώμα δέν λειτουργήσε σάν δικαστήριο. Παρ' όλα αυτά ή ποινή του έκφοβισμού και της έξοντώσεως έλήφθη. Ό νύν Άρχιεπίσκοπος μέλος εκείνης της Συνόδου είχε έπισημάνει στά Μ.Μ.Ε. τήν άνατροπή της δικονομίας σ' αυτή τήν κρίση και, κάνοντας ένα πολιτικό έλιγμό, ζήτησε, σάν ύστατη λύση, τουλάχιστον τήν παρουσία των κατηγορουμένων. Άλλά δέν επέμεινε. Άπλως μειοψήφησε. Μέχρι σήμερα όμως, από τή θέση του υπεύθυνου προέδρου της Συνόδου, δέ βρήκε τήν τόλμη νά άρει τά άθλια αυτά έπιτίμια.

«Έπιλήφει» όμως «διηγούμενον ό χρόνος» τήν σωρεία των δικών και καταδικαστικών κρίσεων (άπό τούς ίδιους δικαστές-παρά τή ρητή άπαγόρευση των Κανόνων) και καταδικαστικών άποφάσεων πού παραβίασαν ή και άνέτρεφαν ολοκληρωτικά τήν δικονομία της Έκκλησίας. Και άναρωτιέται κανείς. Μπορεί ό άδικούμενος, αλλά και οι Ίεράρχες της έλλαδικής Έκκλησίας και όλο τό πλήρωμα των πιστών νά άποδέχονται παθητικά τήν άνατροπή της έκκλησιαστικής εϋταξίας και τήν είσοδο της βίας και άναρχίας στόν ιερό περίβολο της Έκκλησίας;

Άρχιμ. Ειρηναίος Μπουσδέκης

ΨΙΘΥΡΟΙ

Μέ τό Λιβανωτό.

Ρωτοῦν μερικοί, πόσοι εἶναι οἱ δημόσιοι παράγοντες ἢ οἱ ἰδιώτες, μέ τούς ὁποίους ἔχει συγκρουστεῖ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος. Καί τό ρωτοῦν αὐτό, γιατί ἄλλοτε ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπιτίθεται λάβρος ἐναντίον τῶν πραγματικῶν ἢ ὑποτιθέμενων ἐχθρῶν του, ὅπως εἶναι οἱ «γραικύλοι», οἱ «δημοσιογράφοι», οἱ «ἰντελιγκέντσια», ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, ὁ Κοζάνης Ἀμβρόσιος, καί πολλοί ἄλλοι καί ἄλλοτε ἡ ἐντυπη ἢ ἡ ἠλεκτρονική πληροφόρηση εἰσχωρεῖ (ἄγνωστο πῶς) στά μυστικά ἐνδαιτήματα τοῦ Μακαριωτάτου καί ἀποσπᾷ κάποιους καυγάδες καί τούς μεταφέρει στό φόρουμ τῆς κριτικῆς.

Ὡστόσο, σέ κείνους, πού ρωτοῦν γιά τόν ἀριθμό τῶν προσώπων, πού ἔχουν πέσει στή δυσμένεια τοῦ προκαθημένου, ἔχουμε νά κάνουμε μιά σύσταση. Εἶναι εὐκολότερο νά ἐρευνήσετε πόσοι εἶναι αὐτοί, μέ τούς ὁποίους δέν ἔχει συγκρουστεῖ ὁ Μακαριώτατος, παρά πόσοι εἶναι ἐκεῖνοι, μέ τούς ὁποίους ἔχει συγκρουστεῖ.

Ὁ Μακαριώτατος δέν ἔχει συγκρουστεῖ μέ ἐκείνους, πού, κατά τά τρία χρόνια τῆς παρουσίας του στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο, καῖνε ἀδιάκοπα τό λιβανωτό τῆς κολακείας. Αὐτοί εἶναι οἱ «ἡμέτεροι». Αὐτοί εἶναι οἱ «συνεργάσιμοι». Αὐτοί εἶναι οἱ «εὐλογημένοι».

Ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶναι γιά τή «γέεννα τοῦ πυρός».

Διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων;

Ἐκκλησιαστικός παράγοντας, πού παρakoλύθησε ἀπό τήν ὁθόνη τῆς τηλεόρασης τή μεγάλη φέστα τῶν Πατρῶν, κατά τήν ἐορτή τοῦ πολιούχου, ἀγίου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, μᾶς παρακάλεσε νά ἀναμεταδώσουμε τίς ἐντυπώσεις του.

Στήν Ὁραία Πύλη τοῦ μεγαλοπρεποῦς Ναοῦ ἐμφανίστηκαν οἱ συλλειτουργοῦντες Ἀρχιερεῖς καί, προεξάρχων, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος. Ἔτσι, ὅπως ἐμφανίστηκαν, ἔδειχναν νά συναγωνίζονται καί νά ανταγωνίζονται ποιός διαθέτει τά πλουσιότερα καί τά ἐντυπωσιακότερα ἄμφια. Βαρύτιμα, χρυσοκέντητα, πού, ὅσοι γνωρίζουν ἀπό τέτοια πράγματα, τά κοστολογοῦν σέ πολλά ἑκατομμύρια τό κάθε κομμάτι. Ὁ καθένας ἀπό τούς λειτουργούς Ἀρχιερεῖς, βουτηγμένος στό χρυσάφι, ἔμοιαζε μέ κινητό χρυσοχοεῖο. Ἄν κανεῖς συγκέντρωνε ὅλες αὐτές τίς πολυτελεῖς ἀμφιέσεις καί ὅλα τά ἄλλα ἐξαρτήματα, μίτρες, πατερίτσες, ἐγκόλπια, καί τά πουλοῦσε, θά μπορούσε νά θεμελιώσει ἕνα νοσοκομεῖο.

Ἔτσι μᾶς εἶπε ὁ ἐκκλησιαστικός παρατηρητής. Καί προσέθεσε: Μετά ἀπό αὐτή τήν ἐμφάνιση, ἀκούστηκε ἡ ἀποστολική περικοπή, πού ἔχει ὀριστεῖ νά διαβάζεται κατά τήν ἡμέρα αὐτή. Καί ἀκούσαμε τόν ἀπόστολο Παῦλο νά λέει στούς Κορινθίους: «*Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας καί πεινώμεν καί διψῶμεν καί γυμνητεύομεν καί κολαφιζόμεθα καί ἀστατοῦμεν καί κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσί· λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν*» (Α΄ Κορινθ. δ' 11-13).

Ἄραγε, ὅλη αὐτή ὁ χορεία τῶν χρυσοφόρων, μέ προεξάρχοντα τόν προκαθήμενο Χριστόδουλο, εἶναι διάδοχοι τῶν ἁγίων Ἀποστόλων;

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτῆτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνση: 19011 Αὑλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ,

Ἰωαννίνων 6 Μοσχάτο.